

Sygn. akt I ACa 172/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Zofia Kawińska-Szwed
Sędziowie :	SA Mieczysław Brzdąk (spr.) SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko H. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt I C 165/16

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1 000 (jeden tysiąc) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego;

3) przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) adwokatowi P. O. wynagrodzenie w kwocie 6 642 (sześciu tysięcy sześciuset czterdziestu dwóch) złotych, w tym 1 242 (tysiąc dwieście czterdzieści dwa) złote podatku od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Zofia Kawińska-Szwed	SSA Mieczysław Brzdąk
-------------------------------------	--------------------------	-----------------------

Sygn. akt I ACa 172/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo M. B. przeciwko H. P. o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 14.417 zł z tytułu kosztów procesu, a także przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. O. kwotę 17.712 zł z tytułu nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy następująco uzasadnił.

Powód w okresie od stycznia 2008r. do 20 maja 2011r. prowadził działalność gospodarczą w postaci tartaku ((...)PL (...)) w miejscowości R.. W 2008r. powód zgłosił się do pozwanego H. P. z ofertą nabycia od niego drewna tartacznego z lasu będącego w posiadaniu pozwanego. Początkowo pozwany odmówił, a po kolejnych namowach ze strony powoda wyraził zgodę na dokonanie transakcji. W dniu 1 lutego 2009r. strony podpisały umowę kupna-sprzedaży drewna w ilości 20 m³ za cenę 4 000 zł, które to drewno w kilka dni po zawarciu umowy powód przywiózł na swoją posesję. Powód zapłacił pozwanemu kwotę 1 000 zł

W dniu 17 czerwca 2009r. S. K. złożył ustne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia mienia przez M. B.. W związku z tym zdarzeniem przeciwko powodowi zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze, w toku którego ujawnili się inni pokrzywdzeni, w tym H. P.. Postępowanie to zakończyło się wniesieniem w listopadzie 2009r. do Sądu Rejonowego w (...) aktu oskarżenia przeciwko M. B., który został oskarżony między innymi o to, że w lutym 2009r. w miejscowości R. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził H. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym wprowadzając go w błąd w ten sposób, że zakupując od niego drewno sosnowe w ilości 20m³ o wartości łącznej 4 000 zł, zapłacił za nie 1 000 zł, a następnie zakwestionował jakość zakupionego drewna nie regulując pozostałej należności w wysokości 3 000 zł, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2011r., wydanym w sprawie IIK 595/09, Sąd Rejonowy w (...) uznał oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw, w tym przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę H. P., wymierzając mu łączną karę dwóch lat pozbawienia wolności i wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby lat 5.

Wyrokiem z dnia 6 września 2011r., wydanym w sprawie VII Ka 512/11 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego, Sąd Okręgowy w Częstochowie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w (...).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w (...) w sprawie sygn. akt IIK 536/11, postanowieniem z dnia 2 września 2015r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. B. o zarzucane mu czyny. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd wskazał, że w sprawie zachodzą wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu przestępstw, czy oskarżony mógł rozpoznać znaczenie tych czynów i pokierować swoim postępowaniem. W związku z tym Sąd uznał, że w sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu występków i uznał, że w sprawie zasadnym jest umorzenie postępowania wobec oskarżonego. Postanowienie to stało się prawomocne z dniem 16 września 2015r.

Dokonując oceny zasadności żądania wskazał Sąd Okręgowy, że stosownie do art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazał Sąd Okręgowy, że obowiązujące prawo nie chroni przed każdym, jakimkolwiek naruszeniem dóbr osobistych, a ochronę taką przyznaje wówczas, gdy naruszenie dobra osobistego jest jednocześnie naruszeniem prawa podmiotowego przez bezprawne działanie, przy czym bezprawność działania określa się ogólnie jako sprzeczność z przepisami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Bezprawne w rozumieniu art. 24 k.c. jest działanie sprzeczne z jakąkolwiek normą prawną jeżeli sprzeczność ta prowadzi do naruszenia dobra osobistego. Jako przyczyny wyłączające bezprawność działania wymienia się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, obronę interesu zasługującego na ochronę, zezwolenie uprawnionego.

Ponadto, podał Sąd I instancji, że dla zasądzenia świadczeń z art. 448 k.c. nie jest wystarczające ustalenie bezprawności naruszenia dobra osobistego, ale konieczne jest ustalenie działania zawnionego. Odpowiedzialność naruszcyciela zależna jest od wykazania jego winy (art. 415 k.c.).

Zgodnie z ogólną regułą dowodzenia wynikającą z art. 6 k.c. powód w sprawie o ochronę dóbr osobistych powinien wykazać, że pozwany naruszył jego konkretne dobro osobiste oraz wykazać na czym wyrządzona mu krzywda polegała.

„Mając na uwadze wskazaną przez powoda podstawę faktyczną roszczenia i zebrany materiał dowodowy oraz ustalony stan faktyczny”, wskazał Sąd I instancji, że nie budzi wątpliwości, że w rozpatrywanym przypadku nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Wskazując, że do katalogu dóbr osobistych zawarty w art. 23 k.c., który zalicza do nich w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska nie jest wprawdzie zamknięty, ale nie oznacza to, że jako naruszenie dobra osobistego można kwalifikować wszelkie, subiektywnie oceniane jako niekomfortowe dla danej osoby sytuacje, np. wynikające z faktu postawienia zarzutu popełnienia występku. Samo powstanie negatywnych odczuć lub emocji wywołane czymś działaniem nie przesądza o tym, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego.

Oceniając w tych kategoriach prawo do wykonywania działalności gospodarczej ujęte przez powoda jako „możliwość rozwoju w płaszczyźnie zawodowej” czy pogorszenie sytuacji materialnej (utrata dochodów) podał Sąd I instancji, że nie mogą być one postrzegane w kategorii dobra osobistego. Odnoszą się bowiem do sfery majątkowej związanej z funkcjonowaniem człowieka w różnych dziedzinach jego aktywności życiowej, ich źródłem nie jest sama istota człowieczeństwa, przeto podstawy do poszukiwania ich ochrony nie można upatrywać w naruszeniu dóbr osobistych. Podobnie, zdaniem Sądu Okręgowego, nie stanowi dobra osobistego prawo do rozpoznania sprawy bez zwłoki, choć niewątpliwie przewlekłe prowadzony proces może naruszać takie dobro, np. zdrowie, wolność. Niemniej jednak, długotrwałość postępowania sądowego w sprawie karnej nie może obciążać pozwanego, przy tego rodzaju zarzucie legitymacja bierna nie wiąże się z osobą pozwanego.

Według Sądu Okręgowego powód nie wykazał również, że „w okolicznościach faktycznych sprawy” doszło do bezprawnego naruszenia jego dobra osobistego w postaci dobrego imienia. Generalnie naruszenie dobrego imienia (uznawanego za tzw. sferę zewnętrzną czci) polega na pomawianiu osoby, którego skutkiem może być utrata przez tę osobę zaufania społecznego lub poniżenie w opinii publicznej. Powód zarzuca, że bezprawnym działaniem pozwanego było złożenie przez niego zawiadomienia o popełnieniu przez powoda przestępstwa albowiem nie doszło do jego prawomocnego skazania. Działanie takie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego. Złożenie doniesienia do organów ścigania uznać należy za działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego. W ślad za orzecznictwem Sądu Najwyższego wskazał Sąd Okręgowy, że nie ma podstaw do ograniczenia możliwości wyłączenia bezprawności działania polegającego na złożeniu doniesienia karnego jedynie do takich sytuacji, gdy sprawca zarzucanego przestępstwa zostanie prawomocnie skazany.

Zatem w niniejszej sprawie powinno zostać wykazane, że zawiadomienie o przestępstwie i wskazanie powoda jako osoby podejrzanej dokonane było przez pozwanego ze złym zamiarem (ze złośliwością i chęcią dokuczenia) oraz

pełną świadomością nieprawdy takiego zawiadomienia. Zdaniem Sadu I instancji żadna z tych okoliczności nie wystąpiła. Strony zawarły umowę sprzedaży drewna, na mocy której powód jako kupujący zobowiązał się uiścić na rzecz pozwanego cenę 4 000 zł. W toku postępowania nie zostało wykazane, aby cenę w pełnej wysokości powód zapłacił pozwanemu, bądź strony dokonały modyfikacji umowy; przy czym należy zwrócić uwagę na nieścisłości w samych twierdzeniach powoda, który na etapie postępowania karnego wskazywał, że zapłacił jedynie kwotę 1 000 zł, a w niniejszym postępowaniu podnosił, że uiścił całą kwotę 4 000 zł. Zatem w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami pozwanego i dokumentem w postaci protokołu z czynności sprawdzających przeprowadzonych w dniu 2 grudnia 2009r. przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w L., uznał Sąd Okręgowy, że zachowaniu pozwanego H. P. nie sposób przypisać działania nastawionego na celowe i świadome złożenie fałszywego zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie. Pozwany miał bowiem wystarczające podstawy do zgłoszenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na jego szkodę i realizacja tego uprawnienia nie może być a priori poczytywana jako użycie instrumentu prawnego w złym zamiarze.

Ponadto, zakończenie postępowania karnego przeciwko powodowi poprzez umorzenie tego postępowania było skutkiem zachodzących wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonego (powoda) w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów.

W tych okolicznościach, ocenie Sądu I instancji, nie sposób jest uznać, że pozwany naruszył dobre imię powoda, skoro postępowanie karne prowadzone przeciwko powodowi, a zainicjowane przez organy wymiaru sprawiedliwości, stanowiło efekt zachowania samego powoda. Działanie pozwanego (pokrzywdzonego) było działaniem wtórnym, zmierzającym do dochodzenia swoich praw przed sądem i w aspekcie niniejszej sprawy nie może być kwalifikowane w płaszczyźnie naruszenia dóbr osobistych powoda.

Sąd I instancji oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie wydanego w sprawie VII Ka 512/11 jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy.

O kosztach procesu orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 k.p.c. ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 7 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r., poz. 1668).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu przez adwokata uzasadnia przepis art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity - Dz.U. 2002r., Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) w związku z § 4 ust. 2 i 3 i § 8 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015r., poz. 1801) w związku z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016r., poz. 1714).

Wymieniony wyrok powód zaskarżył w całości zarzucając:

1. Obrazę prawa materialnego to jest art. 24 kc poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że prawa osobiste powoda podlegają ograniczeniu w związku z prowadzeniem postępowania karnego przeciwko powodowi;
2. Obrazę prawa materialnego to jest art. 6 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd, że (?);
3. Obrazę prawa materialnego to jest art. 448 kc poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd, że powodowi nie przysługuje odszkodowanie i zadośćuczynienie za naruszenie jego dóbr osobistych;

4. Naruszenie prawa procesowego, to jest naruszenie art. 233 kpc poprzez dowolne uznanie, że nie doszło do naruszeń praw osobistych powoda w sytuacji gdy pozwany w swoim przesłuchaniu w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w (...) pod sygnaturą II K 531/11 przyznał, że wielokrotnie różnym osobom i w różnych sytuacjach mówił, że powód jest oszustem;

5. Naruszenie prawa procesowego, to jest naruszenie art. 233 kpc poprzez dowolną interpretację zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił, że jego prawa osobiste zostały naruszone w sytuacji gdy pozwany nie posiada dowodu „spełnienia świadczenia spełnienia umowy z pozwanym”, a jednocześnie nazywa powoda oszustem z tytułu niespełnienia świadczenia wzajemnego z tytułu dokonania umowy sprzedaży;

6. Naruszenie prawa procesowego, to jest naruszenie art. 207 kpc poprzez dowolne i pozbawione podstaw w stanie sprawy oddalenie wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie świadka K. I.;

7. „Naruszenie prawa procesowego, to jest naruszenie art. 207 kpc poprzez dowolne i pozbawione podstaw w stanie sprawy oddalenie wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie świadka” – (uwaga: tak sformułowany zarzut, bez wymienienia imion i nazwisk świadków powtórzone w apelacji w zarzutach wymienionych w punktach: 6,8, 9, 10 i 11)

8. Naruszenie prawa procesowego, to jest naruszenie art. 207 kpc poprzez dowolne i pozbawione podstaw w stanie sprawy oddalenie wniosków dowodowych powoda o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Częstochowie pod sygnaturą VII Ka 512/11, w tym uzasadnienia z tego wyroku, dla wykazania przyczyn uchylecia wyroku wydanego przeciwko M. B..

9. Naruszenie art. 207 kpc poprzez nieorzeczenie przez Sąd I instancji o wniosku dowodowym o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy prowadzonej przez (...) Powiatowej Policji w L. pod sygnaturą RSD- 357/12 dla wykazania okoliczności, że powód zgłaszał, że H. P. mógł wystawić powodowi świadectwo legalności pochodzenia drewna, czego odmówił powodowi;

10. Naruszenie art. 233 kpc „poprzez dowolne uznanie, że pomiędzy stronami istniały wzajemne zobowiązania wynikające z zawarcia umowy sprzedaży drewna i powód nie wykonał swoich zobowiązań względem pozwanego podczas gdy Sąd nie określił”[...?].

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należy rozważyć zasadność zarzutów naruszenia przepisów postępowania, których prawidłowe stosowanie determinuje należyte ustalenie podstawy faktycznej a to z kolei wpływa na trafność zastosowania prawa materialnego.

Zarzutu naruszenia art. 233 kpc skarżący upatruje w dowolnym uznaniu, że nie doszło do naruszeń praw osobistych powoda w sytuacji gdy pozwany w swoim przesłuchaniu w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w (...) pod sygnaturą II K 531/11 przyznał, że wielokrotnie, różnym osobom i w różnych sytuacjach mówił, że powód jest oszustem.

W tym zakresie zauważyć należy, że zgodnie z art. 187 kpc obligatoryjnymi wymogami pozwu są ściśle oznaczone żądanie oraz okoliczności faktyczne, które to żądanie uzasadniają. Tak sprecyzowanym żądaniem pozwu jak i podstawą faktyczną Sąd jest związany i nie może, zgodnie z art. 321§1 kpc, wyjść ponad żądanie.

Jak wynika z akt sprawy, w tym w szczególności z pozwu i okoliczności w nim wymienionych, powód na uzasadnienie swojego żądania powoływał się tylko na to, że pozwany naruszył jego dobra osobiste przez to, że oskarżył powoda („moją osobę”) przed Sądem Rejonowym w (...), że „zabrałem jego drewno i nie zapłaciłem mu kwoty jaka jest w umowie”.

Te oskarżenia – według twierdzeń pozwu – były bezpodstawne i bezdowodowe i tym samym pozwany naruszył dobra osobiste powoda takie jak:

- możliwość rozwijania na płaszczyźnie zawodowej jak i prywatnej w postaci kształcenia zawodowego, przez nie wywiązanie się z umowy i działania bezprawnego jak zobrazowano to w wyroku;

- naruszenie dobrego imienia przez fałszywe zachowania;
- naruszenie komfortu psychicznego powoda w związku z 6-letnim procesem i utratą kwoty należnej;
- pogorszenie się sytuacji materialnej i bytowej w związku z oszustwem.

Powód w toku postępowania nie zmienił tak zakreślonej podstawy faktycznej żądania, w szczególności zaś nie domagał się ochrony dóbr osobistych (zadośćuczynienia) z tej przyczyny, że pozwany miał „wielu osobom w różnych sytuacjach” mówić, że powód jest oszustem. Jeżeli zatem powód okoliczności tych nie powołał jako podstawy żądania, to nie były one istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy (por. art. 227 kpc) dlatego też zarzut naruszenia art. 233 (§ 1) kpc jest nieuzasadniony.

Podobnie ocenić należy zarzut naruszenia art. 207 kpc „poprzez dowolne i pozbawione podstaw w stanie sprawy oddalenie wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie świadka K. I.”.

Niewątpliwym jest, że powód zgłosił dowód z przesłuchania 3 świadków dla wykazania naruszenia przez pozwanego dóbr osobistych powoda oraz okoliczności podanych w niniejszym piśmie”. (pismo z 18.10.2016 r. – k. 77)

Sąd Okręgowy wniosek ten oddalił „z uwagi na niesprecyzowanie tezy dowodowej w sposób umożliwiający przesłuchanie świadków”.

Oceniając zasadność tego zarzutu przede wszystkim należy zauważyć, że odmowa uwzględnienia wniosku dowodowego z tej przyczyny nie stanowi naruszenia art. 207 kpc a ewentualnie art. 236 kpc względnie może stanowić podstawę do sformułowania zarzutu niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek (bezzasadnego) nieprzeprowadzenia dowodów na okoliczności istotne, dla rozstrzygnięcia sprawy.

Takie uchybienia jednak nie zachodzą.

Jak wyżej wskazano powód nie zmienił (nie rozszerzył) podstawy faktycznej żądania w związku z czym Sąd Okręgowy prawidłowo nie uwzględnił wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań wymienionych świadków aczkolwiek błędnie jako podstawę oddalenia tego wniosku wskazał „niesprecyzowanie tezy dowodowej”. Teza ta bowiem została sprecyzowana, tym niemniej – jak wyżej wspomniano – dowód ten został powołany na okoliczności nieistotne, z punktu widzenia żądania sformułowanego w pozwie.

Z tej też przyczyny zarzut naruszenia art. 207 kpc poprzez dowolne i pozbawione podstaw w stanie sprawy oddalenie wniosków dowodowych powoda o przesłuchanie świadka K. I. jest bezzasadny.

Pozostałe, wymienione w apelacji zarzuty naruszenia wymienionego przepisu (pkt 6, 8, 9, 10 i 11 zarzutów apelacji) muszą być uznane za bezzasadne już to z tej przyczyny, że skarżący nie wskazuje wniosków o przesłuchanie których świadków nie uwzględnił (oddalił) Sąd Okręgowy.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 207 kpc zawarty w punkcie 13 apelacji jako, że okoliczności, że powód zgłaszał, iż H. P. mógł mu wystawić świadectwo legalności pochodzenia drewna nie mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia.

Podobnie ocenić należy zarzut zawarty w punkcie 14, który to zarzut, dodatkowo, nie został w pełni sformułowany bowiem skarżący nie podaje czego nie określił Sąd I instancji. Tym niemniej nawet przy tak nieprecyzyjnie sformułowanym zarzucie należy przyjąć, że dla roszczeń powoda o ochronę dóbr osobistych nie ma znaczenia to, czy pomiędzy stronami istniały wzajemne zobowiązania i że powód swoich zobowiązań nie wykonał. Powód nie dochodził bowiem roszczeń wynikających z niewykonania umowy.

Nieuzasadnione są także zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Wbrew wywodom skarżącego Sąd Okręgowy w prawidłowo ustalonych okolicznościach faktycznych trafnie przyjął, że „możliwość rozwijania na płaszczyźnie zawodowej jak i prywatnej w postaci kształcenia zawodowego, przez nie wywiązanie się z umowy i działania bezprawnego jak zobrazowano to w wyroku” jak i pogorszenie sytuacji materialnej nie są dobrami osobistymi.

Powód nie może zatem skutecznie poszukiwać ich ochrony w drodze procesu cywilnego w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Trafnie też wywodzi Sąd Okręgowy, że prawo do rozpoznania sprawy bez uzasadnionej zwłoki nie stanowi dobra osobistego.

Już zatem z tej przyczyny, że wymienione „prawa” dóbr osobistych nie stanowią, powód nie może skutecznie domagać się ich ochrony w trybie przewidzianym w art. 24 kc, a w szczególności dochodzić zadośćuczynienia z tego tytułu na podstawie art. 448 kc.

Sąd Apelacyjny aprobuje też stanowisko Sądu I instancji, że powód nie wykazał by pozwany bezprawnie naruszył jego dobro osobiste w postaci dobrego imienia. W szczególności trafnie wywodzi Sąd Okręgowy, że działanie nie jest bezprawne wskazując, w ślad za orzecznictwem Sądu Najwyższego, że złożenie doniesienia do organów ścigania uznać należy za działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego. Nie ma podstaw do ograniczenia możliwości wyłączenia bezprawności działania polegającego na złożeniu doniesienia karnego jedynie do takich sytuacji, gdy sprawca zarzucanego przestępstwa zostanie prawomocnie skazany. Trafnie zatem przyjmuje Sąd Okręgowy, że w niniejszej sprawie powinno zostać wykazane, że zawiadomienie o przestępstwie i wskazanie powoda jako osoby podejrzanej, dokonane było przez pozwanego ze złym zamiarem (ze złośliwością i chęcią dokuczenia) oraz pełną świadomością nieprawdy takiego zawiadomienia, a powód, wbrew spoczywającemu nań obowiązkowi (art. 6 kc) nie wykazał, że działanie pozwanego polegające na zawiadomieniu o przestępstwie było bezzasadne i jako takie stanowiło rodzaj szykany wobec powoda.

Podkreślenia wymaga, że z niewadliwych i niekwestionowanych zresztą przez skarżącego ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że wskutek tego zawiadomienia w sprawie karnej podjęto czynności związane z oskarżeniem powoda, który wprawdzie ostatecznie nie został skazany, tym niemniej okoliczność, że postępowanie przeciwko powodowi zostało umorzone, nie oznacza, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa było działaniem bezprawnym.

Z powołanych przyczyn zarzuty naruszenia art. 24 kc, art. 448 kc i art. 6 kc okazały się również nieuzasadnione.

W konsekwencji apelacja powoda jako bezzasadna ulegała oddaleniu (art. 385 kpc), a powód, jako przegrywający sprawę w postępowaniu apelacyjnym obowiązany jest zwrócić pozwanemu związane z tym koszty (art. 98 § 1 i 3 kpc). Z uwagi jednak na trudną sytuację materialną powoda i ocenny charakter sprawy Sąd Apelacyjny, na podstawie art.102 kpc obciążył powoda jedynie częścią wymienionych kosztów w wysokości 1 000 złotych.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Zofia Kawińska-Szwed	SSA Mieczysław Brzdań
-------------------------------------	--------------------------	-----------------------